

Év eleji látóhatár

Előretekinteni csak a múlt ismeretében lehet. Nagyméretű változások idején a korábbi nagy változások ismerete ad eligazítást.

Európa államai egyedi történelmi képződmények, mindegyik külön kulturális és civilizációs entitás. Az ókorban még nem volt Európa, hanem Mediterráneum, amely a kontinens északi részének népvándorlással való feltöltődése miatt veszíti el terjeszkedési lehetőségét. A benépesedéskor előállt sokrétegűség soha nem tudott úgy összeegyeztetni, mint például az Egyesült Államok népe. A keleti egyházszakadás, a clunyi egyházi megújulás, majd a reformáció, a vallásháborúk is csak tarkították a képet. A monarchiák lerombolása a nemzetállamok rendjét teremtette meg. Ebből az állapotból – amelyet az újratermelődött sokszínűség jellemez – akar Európai Egyesült Államokat létrehozni a liberális politikai és hatalmi elit, csak azért, hogy ezáltal legalizálja és véglegesítse a jelenleg fennálló gazdasági, politikai és katonai ellenőrzését Európa felett.

A száz évvel ezelőtti, egyre nagyobb területre kiterjedő európai háború méltán nyerte el a világháború elnevezést. A programjában a monarchiák megszüntetését valló és hirdető politikai intézményrendszer háborús célja (amit a kivitelezés módja igazolt) a császári Német Birodalom tönkretétele és az Osztrák–Magyar Monarchia felosztása volt. Tehát nem Németország és a Monarchia rohant neki a világnak. London és New York, az akkori világ két nagyhatalma nem tűrhette, hogy a nagyhatalmak klubjába betolakodó Németország látványosan megerősödött a XIX. században – az egész Közép-Európában fellépő kapitalista fellendülés során. Azért „London” és „New York” (és nem Nagy-Britannia és USA) mert e két város neve volt használatos a világ két monumentális bankhálózatának a megjelenésére.

A Brit Birodalom (amelyben „a nap soha nem nyugszik le”) a gyarmatoktól olcsón vett (elvett) nyersanyag jó áron való értékesítéséből olyan tőkekoncentrációhoz jutott, amely átvette az állam irányítását is. Az amerikai területek európai meghódítói (telepesek, vállalkozók, üzletemberek, kalandorok, majd odavonzott szakemberek, tudósok, feltalálók stb.) nagyon hamar nagyhatalmat építettek. A terület mérhetetlen kincseivel gazdálkodó bankárcládok olyan nagy erőt képviseltek, hogy legálisan elnyerték az USA pénzkibocsátási jogát 1913-ban. Ettől kezdve beszélünk amerikai kapitalista imperializmusról.

New York London mellé állt 1917-ben az USA-erők megjelenésével az európai hadszíntéren, eldöntve a háború kimenetelét. Németországot megalázták, kifosztották, súlyos jóvátételre kötelezték. Ipari gépparkját leszerelték, Angliába vitték. (Közgazdaságtanármondta 1936-ban: „Bután cselekedtek, a németek új gépekkel jobban, többet termelnek.”) A németek ellenálltak a kommunizmust bevezető kísérletnek, de ellenségei sikeresek voltak a köztársasági államforma és a liberalizmus bevezetésével. Tervszerűen haldokló ország volt, a felgerjesztett gazdasági válságban 8 millió munkanélküli segélyezés nélküli nyomora táptalajt adott a kommunisták hatalomátvételéhez.

Szóljunk a nacionalizmusról. Nem Hitler találta fel, az előző században a liberalizmus eszmerendjének találmánya volt az akkor fennálló, általában monarchikus államok szétdarabolása céljára. Persze, volt annak értelmes eleme is, ami például 1848-ban a mi magyar hazafiasságunknak is alapeleme lett.

Németország népe megmentőjét látta a nemzeti gondolat érvényesítésében. Gazdaságilag, politikailag csupán mindannak az ellenkezőjét kellett bevezetni, amit a rákényszerített liberalizmus rálőcsölt. A márka alapja nem az arany, ha-

nem a munka lett. Felpezsdült a gazdaság. A szocializmust mint koreszmét elfogadták, és annak betű szerinti értelmezésében a közösségnek, vagyis a társadalomnak, az államhatárokon belül élő német népnek a javára idomították. Bárha másképpen gazdálkodtak volna a felismert lehetőségekkel, például nem Deutschland..., hanem az Európa über alles szólam értelmében...

A liberális bankokrácia globálisnak fogta fel a veszélyt, baj lesz, ha a német módszer példamutató lesz más országok számára. Szerencsésükre az Hitlerizmussá fajult a háborúval, amelyet a Führer egyedüli megoldásnak tartott. Következésképpen a hitelintézetek monopol nemzetközisége és kreatúrája, a kommunizmus győzött.

A második felvonás eredményezte Európa megszállását jobbról is, balról is. A keleti megszállás nem teljesítette a rábízott feladatot, nem tudta uralkodó eszmeként elfogadtatni a kommunizmust. A nyugati megszállás sikeresebb volt a liberális elvek elfogadtatásával.

New York részéről a háború csak az európai szinten ért véget a helyzet befagyasztásával (Helsinki Final Act). Az úgynevezett harmadik világban megindult a nyugat-európai hatalmak kiszorítása a gyarmataikból. Ehhez is volt elmélet, így békésen folyt le. Azután Londont is átvette a nagy testvér.

Európában már New York rendezkedett be. A hidegháború folyamán Európa nyugati államaiban szorgalmazták a liberális, szabadpiaci elveket, és politikailag a szociáldemokratákat juttatták kormányhatalomra. Nem túlzás a juttatás szó, az amerikai médiavállalatok ezt sulykolták a nép fülébe – így csakis sikeres lehetett. Egyéb pártok is léteztek, amennyiben beilleszkedtek a rendszerbe.

New York sokat áldozott a kommunizmus térnyerésére már a XIX. század harmadik harmadától. A szovjet állam létrehozása (1917), elfogadása legális államként (1932), háborús szövetségessé avatása, hadianyaggal való ellátása, Európát elfelező szövetségessé tétele, a világhatalom US–USSR bipoláris alapon való megvalósítása, a gyarmatrendszer összehangolt felszámolása – egytől egyig következetes előkészítése volt a tervezett tartós világhatalomnak. A liberalizált Szovjetunió felügyelte szocialista államoknak és a nyugat-európai szociáldemokrata–

liberális kormányzatú államoknak az US–USSR fegyveres erővel biztosítva kell képezniük a világhatalmat, olyan gazdasági erővel, amelyhez minden egyéb régióknak alkalmazkodnia kell. Ez volt Kissinger és társai terve, amely állóképességéhez minden adott volt még a '80-as években.

A terv váratlanul megbukott

Mert mégsem jött létre a szovjet ember, a nagy gonddal vezetett, ígéretes gorbacsovi liberalizált szocializmusban elernyed a szovjet állam alapját képező párt-diktatúra. Jött az orosz SZDSZ-wirtschaft, kezdték széthordani az állami vállalatokat, intézményeket. Egyszerre létrejött a hirtelen dúsgazdagok oligarcharendszere. Ugyanez történt a szovjet uralomból megszabadult közép-európai, kelet-európai államokban is.

Sietve megindult a NATO kiterjesztése kelet felé, beleértve a Szovjetuniótól megszabadult államokat, és előirányozva a FÁK-at is. (Független Államok Közössége, oroszul: Szodruzsesztvo Nyezaviszimih Goszudarsztv – nemzetközi szervezet vagy szövetség, amely a szovjet állam 15 volt tagországának többségét tömöríti.) Nem sok kellett, hogy ebből az internacionalista–liberális maszlagból orosz birodalom legyen. Jött Putyin, szétkergette a kufárokat. A kissingeri világhatalom tengelytörést szenvedett. A NATO új szerepet kapott – Oroszország ellenség lett.

Sietve megindult az Európai Unió létrehozása is. Az EU formálisan a Maastricht Treaty megalapításával jött létre 1993-ban a nyugat-európai államokkal. Tizenegy évre rá, 2004-ben tíz csatlakozó állam egyikeként lett tagja Magyarország is. A csatlakozáshoz nagy reményt fűztek a keleti országokban, elsősorban a jólét beáramlását várták tőle. Ebből vajmi kevés jutott. Ahogy a nyugati országok fejlődésének lettek az amerikai tőkének, éppúgy szívják el a keleti országok életnedveit a nyugatiak. Piacot találtak, és olcsó munkaerőt. Lényegi változás e téren nem remélhető.

Ez nem az egyedüli különbség, még lényegesebb a nyugati országok liberális fertőzöttsége. Pártrendszerük inkább hasonlít az amerikai váltópártos egypártrendszerre, akárhány párt is van parlamentjeikben. Ezek a pártok elvi kötöttségben dolgoznak, képviselőik a párt utasítása alapján szavaznak. A keleti országok épp most

szabadultak meg az effajta kutyalánctól. A nyugati képviselő magas fizetést kap, és jövedelmező korrupciós környezetbe kerül. Nem buta, hogy kilépjön a sorból. A rendszer demokratikus és politikailag korrekt. A politikus hazudik a sajtónak, és szentül hiszi azt, amit az újságban olvas.

A németországi média külön regény. A még füstölgő, romba dőlt városokban megjelent német nyelvű lapok amerikai sajtóvállalatok kiadványai voltak, alaphangjukat a németek egészének és utódainak a bűnössége adja. A teljes média alapállása mai napig is a vezeklési engedelmesség követése. A viszonylagos jólétben a németek elfogadták a büntudatos vezetettséget, megszokták, hogy politikájuk teljes alávetettségben amerikai vezérlésű. Engedelmes nép, Európa gazdasági vezetőjeként és a politikai szisztéma példamutatójaként még nagyhatalmi bizsergést is érez. A kancellárnő az amerikai politika kedvenceként Európa vezető személyiségének a szerepében jól érzi magát, tud Führerinként viselkedni, igazi Gauleiter – ha úgy tetszik, Quisling. Németország politikai gépezete olajozottan működik, még ebben az inváziós támadásban is.

Azonnal leomlana, ha a tájékoztatóipara olyan hangot ütne meg, mint amilyet a budapesti, nemzet iránt elkötelezett sajtó és rádió. Szólni kell tehát erről is.

Németországban szeptemberben jelent meg Udo Ulfkotte *Megvásárolt újságírók* című könyve. A szerző titkosszolgálati szakember, neves sajtóorgánumnoknál dolgozott újságíróként. 17 éven keresztül haditudósító volt a Frankfurter Allgemeine Zeitungnál. „Az amerikai és a brit lapok csaknem minden külföldön élő tudósítója egyben tagja országa titkosszolgálatának is. Ez világszerte így van. A német titkosszolgálatnak a 6000 állandó alkalmazottja mellett közel 17 000 olyan munkatársa van, akik a rendes foglalkozásuk mellett a titkosszolgálatnak is dolgoznak, de ezt soha nem vallanák be.” Ulfkotte a német titkosszolgálatot az amerikai meghosszabbított karjaként, leányvállalataként jellemzi.

„Az '50-es évek óta az amerikai titkosszolgálatok egy sor magánalapítványt, civil szervezetet hoztak létre és pénzeltek, amelyek célja az volt, hogy ott elhelyezzék ügynökeiket, és hogy a jövőben a német elitet Amerika-pártivá formálják,

valamint, ahol csak lehetséges, zsarolhatóvá is tegyék.”

Ulfkotte úgy véli, hogy a Soros Open Society Foundations vezető szerepet játszik, amikor idegen kormányokat népfelkelés segítségével kell megdönteni.

Ulfkotte legfrissebb példaként megemlíti, hogy „2014-ben német székhelyű USA-közeli szervezetek pályázhattak amerikai támogatási pénzekre, amennyiben azok az Egyesült Államok érdekeinek megfelelően befolyásolják a német véleményformálókat olyan kérdésekben többek között, mint az Amerika által erőltetett szabadkereskedelmi egyezmény. A berlini amerikai nagykövetség minden jól előkészített manipulációért a befolyásolt elit fontossága szerint 5000 és 20 000 dollár között fizetett.”

A vezető újságok egyértelmű mumusa Oroszország. Gonosz orosz – jó amerikai: ez az uralkodó irány, amely az író szerint a pszichológiai hadviselés része. Manapság katonák helyett elsősorban a média segítségével vívják a háborúkat.

Ebben a politikai milióban jött létre és működik az Európai Unió. A logikai sor azt mutatja, hogy az a politika, amelyet az EU vezető szervei végeznek, származása szerint amerikai politika. Minthogy a múlt évben kiteljesedett európai iszláminvázió nem keltett ellenállást, ellenkezőleg, annak rendszerességére berendezkedett a brüsszeli EU, egyértelmű, hogy ez a politika amerikai politika. Ugyancsak egyértelműen Európa-ellenes politika. Annak első fejezeteként Németország elleni politika.

Miért menne a New York Empire a németek ellen, ha azok ennyire kiszolgálják?

A francia forradalomban színre lépett politika évszázadokban gondolkodik. Putyin Oroszországa egy évszázados törekvést gáncsolt el, és ha a gazdaságilag fölerősödő Európa az ipárhoz nélkülözhetetlen oroszöldi energiához és ásványkincsekhez való hozzáférhetőség érdekében jó viszonyt létesít Oroszországgal (Eurázsiai Szövetség, amelyet az oroszok máris szorgalmaznak), Amerika kiszorulna Európából is, a Közel-Keletről is. A nagyon óhajtott világhatalom helyett elszigetelt szigetországgá válna, ezért kell ellehetetleníteni Európát.

Ez sem új dolog, két alkalommal sikerült Oroszországot Európa ellen vinni, annak legfontosabb országát tönkreverni. Európa mindkét alkalommal a német ipari készséggel állt talpra gazdaságilag.

Németország harmadik, most induló tönkretételével, etnikai és kulturális egységének megbontásával képtelenné válna újra Európa vezető hatalmává lenni.

Európa történeti folyamatát a káosz jelentené. Közel-Kelet ma is a káosz állapotában van,

annak Európára ömlesztése indult meg, megállítására Európa politikai fertőzöttsége miatt képtelen.

A képet árnyalja az Ukrajnában már elindított háborús góc, amelynek elviselése, abban Európa országainak részt vállalása NATO-szövetségi kötelesség lehet. New York mindenre képes a világhatalomért. Történelmi útkereszteződéshez érkezett a világ.

Ebben az állapotban Európa uniós kerete gátja a földrész védekezési lehetőségének.

Mária